

Bedenkelijke trucs.

(Nadruk verboden.)

De invloed van het professionalisme op de amateursport. — „Sharp tricks” die geoorloofd zijn. — Een coach als „coroner”. — De glimlachende golfspeler. — En de tennissende papegaai!

(Van onzen New-Yorkschen correspondent)

Het amateurisme in alle sporten begint in de Vereenigde Staten bedenkelijke aspecten te vertoonen. De enorme salarissen aan professionals (als bijvoorbeeld de fameuze voetballer „Red” Grange) betaald, de overdreven beurzen voor de bekende bokkers, de hooge premies en honoraria voor base-ball-spelers en tennissers, de groote uitkeeringen aan sprinters en stayers op de wielerveden, hebben niet alleen vele amateurs naar de beroepssport gedreven, maar ook allerlei gebruiken onder amateurs in zwang doen komen die men vroeger onder hen niet aantrof.

Over een van die gebruiken wil ik u ditmaal wat uitvoeriger schrijven, omdat er hier nogal over gediscussieerd wordt den laatsten tijd en omdat ik veronderstel dat hetzelfde verschijnsel ook elders wel zal voorkomen en aanleiding geven tot argenis.

Ik heb het oog op de gewoonte een match te willen winnen door andere dan door strikt sportieve middelen, door psychologische handigheidjes, door „sharp tricks”, zooals we het hier noemen. Men werkt daarbij op de zenuwen van zijn tegenstander, die op allerlei manieren van zijn stuk wordt gebracht, en die niet bestand is tegen manoeuvres welke met sport eigenlijk niets hebben nit te staan.

Iedereen weet dat bij sport veel psychologie te pas komt, en dat een juiste onmerker snoedig de zwakke zijde van een tegenstander kan doorgronden. Dit nu, wordt hoe langer hoe meer gedaan, en een eindeloze serie trucs is er het gevolg van geweest, alsmede een eindeloos krantendebat wat mag en wat niet mag. Het is een heel moeilijke kwestie, want voor alle sporten is onmogelijk eenzelfde voorschrift te geven. Zooals de ethische opvattingen van iedere natie afwijken, zoo verschillen ook die opvattingen voor iedere sport, en met den dooddoener „wat niet sportief is, mag niet”, komt men natuurlijk geen steek verder. Het wordt hier bij de vuistgevechten in de houthakkerskampen als sportief beschouwd wanneer men een neergeslagen tegenstander met bespijkerde schoenzolen in het gelaat trapt; het wordt als onsportief ongeval wanneer men bij een golfmatch diep adembalt, terwijl de tegenstander putting is.

De code van de eer is lang niet uniform, maar langzamerhand begint hier, helaas, de opvatting baan te breken, dat alles mag wat niet strikt oneerlijk is. En het is bedenkelijk wanneer een voetbal-coach van een

bekende universiteit in een artikel voor de „New York Herald” zonder blikken of blozen neerschrijft:

„Loop naar de hel met jullie moreele overwinningen en eervolle nederlagen. Geef mij maar een team dat nooit met leegge handen thuiskomt!”

—0—

Er zijn tal van staaltjes te vertellen van „sharp tricks” onder Amerikaanse sportbeoefenaars, en vooral in de beroepssport is dit hulpmiddelje om het tot overwinningen te brengen thans zeer populair.

„Red” Grange, de veelbesproken Amerikaanse voetballer die zich in één seizoen schatrijk heeft gespeeld.

Soms zit er een humoristische kant aan het geval, zooals bijvoorbeeld aan de (in de „Herald” gepubliceerde) methode door Billy Mc Carney, den manager van den bokser Battling Nelson tebaat genomen, toen deze moest vechten tegen een onbekende grootheid uit Illinois.

Nelson heeft de leelijke gewoonte absoluut niet te willen trainen wanneer hij moet uitkomen tegen een bokser dien hij zonder veel moeite meent te kunnen verslaan. Hij deed het ook in dit geval niet, maar intusschen bereikten Mc Carney berichten dat die knaap in Illinois niet mis was. Nelson haalde er zijn schouders over op, maar zijn promotor werd zoo ongerust, dat hij den avond van het gevecht een gekleede jas aandeed, een hooge hoed opzette, en naar de kleedkamer van den bokser uit Illinois, zekeren Clark, stapte.

„Ik kom van den coroner”, zei Mc Carney met een grafstem.

„Waar vandaan?”, vroeg de onthutste bokser.

„Van den coroner. Een formaliteit natuurlijk, maar het is mijn plicht u te zeggen dat u zich nooit aan dit gevecht had mogen wagen. Gedane zaken nemen echter geen keer, en we zullen maar hopen dat er niets ernstigs gebeurt. Mag ik uw naam en adres alstublieft?”

De bokser gaf sidderend de gevraagde inlichtingen.

„Wie moeten wij in kennis stellen als u iets mocht overkomen? Uw moeder? Naam en adres?”.....

Nadat Mc Carney plechtig alles had opgeschreven, ging hij heen, en een kwartier later kwam Clark zoo zenuwachtig als een jonge vrouw tegen den kampioen in den ring. Hij dekte zich krampachtig, plaatste zelf geen stoot, en nam de eerste de beste gelegenheid te baat zich te laten uitslaan!

Is zulk een methode om het tot een overwinning te brengen sportief? „Neen”, zegt de een, „want Clark kwam gehandicapt in den ring, en werd niet door zijn minderwaardigheid als bokser verslagen!”

„Ja”, zegt de ander, „want alle kwaliteiten, spierkracht, zenuwen, moed, beheersching, angst, zijn factoren die meetellen, en als Clark een kerel uit één stuk was geweest, zou hij maling gehad hebben aan dit trucje van den handigen Billy Mc Carney!”

—0—

In golfclubs zijn leden die zich specialiseeren op „unnerving their opponents”, op het misbruik maken

van kleine zwakheden van anderen. Ook hier geldt weer dat 't onder professionals meer voorkomt dan onder amateurs, maar men volgt hoe langer hoe meer het m.i. slechte voorbeeld en stelt een overwinning op bedenkelijke manier verkregen boven de eervolle nederlaag.

Chick Evans, de eeuwige Amerikaansche golfkampioen, zou om niets ter wereld opzettelijk een spelregel overtreden, maar het is een feit, dat zijn onveranderlijke, katachtige glimlach reeds meermalen een evenwaardigen tegenstander zoo op de zenuwen heeft gewerkt, dat de man na twaalf of vijftien holes begon te missen.

In de finale voor het amateurkampioenschap van dit jaar, kwamen Chick Evans en Jess Sweetler tegen elkaar uit, en Sweetler weigerde ook maar één blik op zijn tegenstander te werpen. Maar hij versant zijn goede voornemens toen hij dicht bij de overwinning was, — en daar stond Evans met zijn stieriotiepen glimlach, en fascineerde Jess zoo, dat deze van zijn stuk raakte en zijn kans verspeelde.

Op Olympia Fields, de groote links van Chicago, heeft zich verleden week ook een geval voorgedaan waarover heel wat stof is opgeworpen. Twee spelers kwamen er in de finale bij een onderlingen wedstrijd, waaraan aardige prijzen waren verbonden. De een was een stuk beter golfer dan de ander, maar zijn zenuwen speelden hem gewoonlijk gauw parten. Dat wist de tegenstander, en hij nam zich voor er partij van te trekken. De nerveuze speler begon goed, en na de eerste negen holes was hij drie up, en scheen gemakkelijk te zullen winnen. Bij de tiende kreeg hij een four-foot putt, en was op het punt die te maken, toen zijn tegenstander zich plotseling op een van zijn knuten sloeg, en een gesmoorden uitroep slaakte.

De putt was een paar meter mist „Sorry, old man”, zei de tegenstander, „Ik werd door een bij gestoken, juist toen je ging putt-en. Schrok je?”

„In 't geheel niet!”, antwoordde de

nerveuze speler tegen beter weten in.

Vreemd genoeg overkwam den tegenstander hetzelfde bij den zevenlienden hole, en bij den achttienden won hij de match. Maar later, onder de douche, lette de verslagen speler op de „gestoken” kuit, en ontwaarde geen spoor van een bijensteek.

Hij bracht het geval in het bestuur van zijn club, en de ander erkende dat het er hem alleen om te doen was geweest den nerveuzen speler van zijn stuk te brengen.

De klager werd echter in het ongelijk gesteld, en in Chicago schijnen soortgelijke trucjes dus reehtsgeldigheid te hebben verkregen, zeker niet ten voordeele van de ware sport!

De speler deed of hij door een bij werd gestoken.....

Onder tennissers komen dezelfde ongerechtigheden voor. Richards speelde onlangs tegen een man uit het Westen, die een zeer groote voorgift kreeg, maar ook heel sterk speelde. Bij iederen slag, goed geplaatst of slecht, raak of mis, zei de Westering „I'm sorry I'm sorry!”

Na vijf sets werd gepauseerd, en Richards, woedend dat hij zoo lang noodig had om te winnen, riep uit: „Als die vervloekte papegaai niet ophoudt met zijn I'm sorry, sla ik

ney was eerst Jeffries' trainer en coach geweest, maar de twee kregen verschil van meening, en gingen als vijanden uit elkaar.

Delaney liep naar Johnson over, en bleef in diens hoek tijdens het gevecht, daarbij onophoudelijk met zijn handpalmen over elkaar wrijvend: een gebaar dat Jeffries, naar zijn ex-trainer wist, niet verdragen kon.

N. V. TECHNISCH BUREAU BIJLEVELD ROELOF HARTSTRAAT 80 - AMSTERDAM TOEBEHOOREN VOOR AUTOMOBIELEN

hem een racket op zijn hersens stuk”.

Dit werd den man overgebracht, maar hij „sorry”-de voort, ofschoon hij toch door den woedenden Vincent verslagen werd.

Dit speculeren op de zenuwen heeft reeds menigmaal den uitslag van groote wedstrijden beïnvloed; wijlen Battling Siki was er een meester in, en Jeffries' nederlaag tegen Jack Johnson wordt veelal toegeschreven aan Delaney's aanwezigheid in Johnsons hoek. Dela-

Zulke factoren spelen vaak een groote rol bij winnen of verliezen, en hoe meer men ze tebaat neemt, hoe onzuiverder de sport mijns insziens wordt. Een remedie is er echter niet tegen, alleen het juiste besef van wat „good sportmanship” is, kan spelers er vanaf houden zich op deze manier van overwinningen die hen niet toekomen, te verzekeren.

New York, 27-2-26.

FRED TYLER.

J. P. C. NICOLAI & ZOON

HOFGLEEDERMAKERS

FANTASIE- en SPORTKLEEDING

Dr. Kuypersstraat 2, 's-Gravenhage - Telefoon 13146

KUIPER-GARAGE

**LUXE AUTO-VER-
HUUR-INRICHTING**

SALENTIJN & LIEUWMA

KUIPERSTRAAT 130-132 • AMSTERDAM • TELEFOON No. 21623